

ת"פ 12080/10/13 - מדינת ישראל נגד א ד

בית משפט השלום ברחובות

28 דצמבר 2014

ת"פ 12080-10-13 מדינת ישראל נ' ד

בפני כב' השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
א ד

נוכחים:

באת כוח המאשימה עו"ד נועה חסיד

בא כוח הנאשם עו"ד ירון פורר

הנאשם בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

מבוא

1. הנאשם והמתלוננת הינם בני זוג גרושים ולהם שני ילדים קטינים.
2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה אחת של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. עם זאת, עובדות כתב האישום מתארות שני אירועים של איומים.
3. לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 30.9.13, בשעה 07:00 או בסמוך לכך, התקשר הנאשם אל המתלוננת ואמר לה כי הוא מגיע לקחת את הילדים. לאחר שהמתלוננת השיבה כי הדבר בניגוד להסדרי הראיה, איום הנאשם לפגוע במתלוננת באומרו לה: "אורלי, אם תעלי את הפיוז אני אראה לך מה זה, אני ארצח אותך" (להלן - "השיחה הראשונה").
4. עוד מיוחס בכתב האישום, כי בעקבות האמור, הגיעה המתלוננת אל העובדת הסוציאלית, אפרת פז (להלן -

"העו"ס"), ואז התקשר הנאשם למתלוננת שוב ואיים עליה באומרו, כי הילדים יהיו כל החיים בפנימייה והוא ישב כל החיים בבית סוהר (להלן - "השיחה השנייה").

5. הנאשם כפר בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום וטען כי לא איים כלל על המתלוננת.

גדר המחלוקת

6. האם איים הנאשם על המתלוננת בשתי שיחות טלפון ביום 30.9.13? זאת השאלה העומדת להכרעה בתיק.

7. באת כוח התביעה טענה, כי יש לתת אמון בדבריה של המתלוננת, אשר מסרה גרסה סדורה ועקבית, שלפיה הנאשם התקשר אליה פעמים רבות באותו היום, ובשתיים מהשיחות איים עליה, כאשר השיחה השנייה נערכה על רקע של במשרד העו"ס. חיזוק למהימנותה של המתלוננת ניתן למצוא, לטענתה, בכך שפנתה עוד באותו יום לעו"ס, ובהמשך להמלצתה של העו"ס הגיעה למשטרה וגם הוציאה צו הגנה. עוד טענה, כי המתלוננת לא ניסתה להשחיר את פניו של הנאשם ולנפח את האירוע וטענה כי הנאשם הוא אב טוב לילדיו.

8. באת כוח התביעה הוסיפה, כי דבריו של הנאשם בשיחה עם המתלוננת שהייתה במשרד העו"ס, לא נשמעו בצורה טובה, וזאת משום שלמתלוננת היה טלפון ישן והשיחה נערכה על רקע של לטענתה, המתלוננת שמעה את הדברים משום שהיא מכירה את הנאשם, אולם לעו"ס ולמנהלת שהיו עמה בחדר, היה קושי בשמיעתם. עוד טענה באת כוח התביעה, כי העו"ס לא מסרה הודעה במשטרה, וזאת בהתאם לנהלים הפנימיים של העובדים הסוציאליים. מכאן, שיש ליתן משקל של ממש למזכרים של השוטר תומר גלבוץ המתארים את הדברים שמסרה לו העו"ס, וכן לעדותו בבית המשפט בהקשר זה. כן יש ליתן משקל לפרטי הרקע שמסרה העו"ס בדיווח למשטרה, שלפיהם המתלוננת חוששת מהנאשם משום שהוא מאיים עליה וישנו רקע של אלימות. באת כוח התביעה הוסיפה, כי אין לתת כל משקל לעדותה של העו"ס. לטענתה, דבריה של העו"ס כי המתלוננת מסוגלת "להלביש תיקים" על הנאשם מלמדים על "חוסר מקצועיות משווע". העדה גם הכחישה פרטים שנרשמו מפיה במזכר השוטר גלבוץ. לתחושתה של באת כוח התביעה, מעדותה של העו"ס עולה "שיש לה משהו כנגד המתלוננת". עם זאת, טענה באת כוח התביעה, כי יש ליתן משקל לעדותה של העו"ס, כי המתלוננת הגיעה למשרדה באותו היום, כאשר היא בסערת רגשות וטענה כי הנאשם איים עליה.

9. באת כוח התביעה הוסיפה וטענה, כי אין לתת אמון בדברי הנאשם, אשר מסר גרסה כבושה לראשונה בעדותו בבית המשפט, שהיא "לא עקבית ומניפולטיבית", ושמר על זכות השתיקה במהלך החקירה. לדבריה, אין ליתן משקל של ממש לטענתו של הנאשם, כי סירב למסור גרסה, היות ושוטרים השפילו אותו והיכו אותו בסמוך לפני החקירה. לדבריה, בחקירה שנערכה לנאשם בתיק אחר בסמוך לחקירתו בתיק זה, הודה הנאשם לשוטר, אשר התנהג אליו יפה. עוד טענה, כי אין לתת כלל אמון בגרסתו של הנאשם, לראשונה בחקירתו הנגדית, שלפיה הוויכוח באותו היום התפתח, משום שהיה סיכום עם המתלוננת כי הילדים יהיו אצלו לאחר שבשבת קודם לכן לא היו אצלו. גם טענתו של הנאשם, כי הילדים לא היו בגן באותו היום נסתרים על ידי המתלוננת ולא הובא כל תימוכין לטענתו זו.

10. עוד טענה באת כוח התביעה, כי אין לייחס כל משקל להעדרם של פלטי שיחות בתיק, וזאת משום שהנאשם עצמו מאשר את דבר קיומן של שיחות עם המתלוננת ביום האירוע.

11. מנגד, טען בא כוח הנאשם כי יש ליתן אמון מלא בדבריו של הנאשם, אשר כל רצונו היה לראות את הילדים באותו היום, בהתאם לסיכום שבינו ובין המתלוננת. לדבריו, פעמים רבות היו סיכומים בין הצדדים שהיו שונים מהסדרי הראיה, ואת זאת מאשרת גם המתלוננת. לטענתו, התפתח אמנם ויכוח בינו לבין המתלוננת אודות הסדרי הראיה, אולם הנאשם לא איים על המתלוננת בשיחותיו עמה.

12. הנאשם שמר על זכות השתיקה בחקירה, כך לטענת בא כוחו, הן בתיק זה והן בתיק אחר בו נחקר בסמוך לכך, בשל כך ששוטרים השפילו והכו אותו, כפי שניתן ללמוד מהתעודה הרפואית שהוגשה. הנאשם אמנם שיבח את השוטר גלבוע, אולם אין בכך כדי להעלות או להוריד מטענותיו בהקשר זה. בשמירתו של הנאשם על זכות השתיקה אין כדי ללמד על אשמתו.

13. עוד טען בא כוח הנאשם, כי אין ליתן אמון בדבריה של המתלוננת, אשר לדבריו בקשה באותו זמן לשנות את הסדרי הראיה ומכאן האינטרס שלה להעליל על הנאשם. המתלוננת אמנם פנתה באותו יום לעו"ס, אולם אך כדי לשנות את הסדרי הראיה ולהרחיק את הנאשם ממנה ומהילדים. לטענתו, אין כל תימוכין לדבריה של המתלוננת, שעליהם עמדה, כי הגישה תלונה באותו יום במשטרה ואף מסרה הודעה. המסמכים בתיק מלמדים על כך, כי הגישה תלונה אך ביום 2.10.13, הגם שהעו"ס המליצה לה לפנות למשטרה אם היא חוששת. מכאן מתבקשת המסקנה כי המתלוננת כלל לא חששה מהנאשם. לכך יש להוסיף, כי המתלוננת זומנה לעימות, אולם לא התייצבה אליו.

14. עוד הוסיף, כי יש לתת אמון בעו"ס, אשר הינה עדה אובייקטיבית. העו"ס העידה, כי שמעה את השיחה, המתלוננת עשתה פרובוקציות על מנת לגרום לנאשם לאיים עליה ולמשוך אותו בלשונו. אולם, לדברי העו"ס, הנאשם לא איים על המתלוננת באותה שיחה. לטענתו, העו"ס והמנהלת היו בשיחה וברי, כי אם היו דברי איומים בשיחה, היו תומכות בעדות המתלוננת לענין זה. דבריה של העו"ס, כך לטענת בא כוח הנאשם, משליכים על העדר מהימנותה של המתלוננת לאורך כל החזית.

דין

15. האירועים נשוא תיק זה עניינם במחלוקות שהתגלעו בין בני הזוג סביב הליכי הגירושין והסדרי הראיה של הילדים.

16. אין מחלוקת, כי בעת הרלוונטית לאירוע נשוא כתב האישום, ראה הנאשם את ילדיו, בהתאם להסדרי ראיה שעליהם סוכם בבית המשפט לענייני משפחה. אין גם מחלוקת כי מפעם לפעם, הסכימו בני הזוג, בהתאם לנסיבות, על מועדים שונים מאלו שנקבעו בהסדרי הראיה.

17. ביום 30.9.13 התקשר הנאשם אל המתלוננת מספר פעמים ברצותו לראות את הילדים באותו היום. האם הנאשם איים על המתלוננת בשתיים מהשיחות? בשאלה זו נחלקו הגרסאות. המתלוננת טוענת, כי הנאשם איים עליה בשתיים מהשיחות. הנאשם מכחיש זאת.

18. לצורך ההכרעה בשאלה אם איים הנאשם על המתלוננת בשתיים מהשיחות, אפתח בתיאור גרסאות הצדדים.

גרסת המתלוננת

19. המתלוננת מסרה בחקירתה במשטרה וכן בעדותה, כי ביום 30.9.13, התקשר אליה הנאשם משעה 07:00, אולם היא לא ענתה לו משום שהכינה את הילד לגן. המתלוננת ציינה, כי הבינה שהנאשם רוצה משהו שקשור לילדים, אולם הכחישה, שהיה ביניהם סיכום כי יתקשר אליה באותו היום. כאשר הייתה בדרך לגן, ולאחר שהתקשר שלוש פעמים, ענתה המתלוננת לנאשם והסבירה לו כי לא מדובר ביום בו הוא אמור לקבל את הילד לפי הסדר הראיה וכי הילד בדרכו לגן. לדבריה, היא ניתקה את השיחה משום שהנאשם צעק עליה. לאחר מכן התקשר אליה בשנית ואמר "את מעלה לי את הפיוז אני ארצח אותך" (נ/4; פרוטוקול הדיון, בעמ' 19, שורות 17 - 22; ובעמ' 23).

20. המתלוננת הוסיפה, כי פחדה מהנאשם ופנתה לעו"ס משום שהייתה במצוקה ורצתה שהיא תרגיע אותה, וכמו כן רצתה גם שתהיה לה הוכחה, כי הנאשם מאיים עליה. לדבריה, אמרה לעו"ס שהיא חוששת, משום שהנאשם מתקשר מאז הבוקר ואיים עליה, ולא מדובר ביום שבו אמור הנאשם לקבל את הילדים לפי הסדרי הראיה. לאחר מכן, התקשר הנאשם בשנית והיא שמה את השיחה על רמקול כדי שהעו"ס תשמע, ואז הנאשם אמר בצעקות "הילדים בסוף יהיו בפנימייה כל החיים ואני בסוף אשב בבית סוהר". לדבריה, הבינה מדברים אלו כי יהרוג אותה. עוד ציינה, כי מכשיר הטלפון שלה היה ישן ולא שמעו כל כך טוב, וכי ישבה עם העו"ס ועם מנהלת הרווחה ו"ניסנו לשמוע". בהמשך ציינה, כי העו"ס והמנהלת "לא יכלו לשמוע מרוב שהוא צעק זה מחריש את האוזן" (שם, בעמ' 19, שורות 23 - 26; ובעמ' 28).

21. בדיון בבקשה לצו ההגנה שהתקיים באותו יום, 30.9.13, העידה המתלוננת בבית המשפט, כי ישבה עם העו"ס במהלך השיחה, אולם הטלפון שלה ישן וזה נשמע מטושטש. כן ציינה, כי שאלה את העו"ס למה התכוון הנאשם באומרו "הילדים יהיו כל החיים בפנימייה ואני אשב כל החיים בבית הסוהר" (ת/2).

22. בעדותה הראשית נשאלה המתלוננת מה עשתה לאחר שהייתה אצל העו"ס וענתה כי הגישה תלונה במשטרה ואז הגיעה לבית המשפט וקיבלה צו הרחקה (ת/2). לאחר קבלת הצו חזרה למשטרה. עוד הוסיפה, כי יום לאחר מכן התקשר אליה החוקר ואמר לה כי הנאשם עצור בעניין אחר וביקש ממנה להגיע למשטרה. לדבריה, התלונה רק ביום 2.10.13 כי חששה שהנאשם "יתנקם בה" אולם "קיבלה אומץ", משום שהעו"ס אמרה לה שעליה לעשות זאת (פרוטוקול הדיון, בעמ' 19, שורה 27 - עמ' 20, שורה 18). בחקירתה הנגדית אמרה תחילה, כי הגיעה למשטרה באותו היום, אמרה לחוקר כי הנאשם מאיים עליה והוא אמר לה "שאין הרבה מה לעשות זה לא שהוא היכה אותך" ושלח אותה להוציא צו הגנה. להערכתה, המדובר בחוקר תומר (גלבע - א.פ.). לאחר מכן הבהירה כי החוקר לא אמר לה "אין לי מה לעשות", אלא שמדובר בתיאור שלה בדבר הטעם שבשלו החוקר שלח אותה לבית המשפט. בהמשך לכך אמרה, כי לא החוקר הוא שהפנה אותה לבית המשפט אלא שהיא רצתה בכך. לדבריה, היא רצתה שיוציא צו מעצר, אבל החוקר אמר לה ש"ככה אי אפשר" והרעיון להוציא צו הגנה "בא ממנה". תחילה עמדה המתלוננת על כך שפנתה למשטרה קודם להוצאת צו ההגנה, אולם כאשר נאמר לה כי הגישה את התלונה רק ביום 2.10.14 - משמעו לאחר שלושה ימים - אמרה: "יכול להיות שאתה צודק" (שם, בעמ' 26 - 27).

23. המתלוננת הוסיפה כי התקשרו אליה מהמשטרה פעם אחת לצורך עריכת עימות, אולם לא היה באפשרותה לצאת מהעבודה משום שחששה שיפטרו אותה (שם, בעמ' 20, שורות 19 - 23).

24. עוד ציינה המתלוננת, כי הנאשם מאוד קשור לילדים ואוהב אותם, היא מעוניינת שהנאשם יסתדר ויראה את הילדים וכי היא המשיכה עם חייה והיא רוצה שגם הוא ימשיך בחייו ויהיה לו טוב. לדברי המתלוננת, הגם שהיא נמצאת במצוקה כלכלית קשה ומתגוררת עם אמה, היא אינה רוצה כספים מהנאשם ולא בקשה ממנו כספים פעם אחת. המתלוננת גם הכחישה כי אמרה לנאשם כי אם לא יתן לה כספים, לא תאפשר לו לראות את הילדים (שם, בעמ' 20, שורות 24 - 26; בעמ' 21; ובעמ' 22, שורות 1 - 8).

גרסת הנאשם

25. הנאשם נחקר במשטרה ביום 3.10.13 (ת/1). במהלך חקירתו שמר על זכות השתיקה ולא מסר גרסה כלשהי.

26. בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם כי המתלוננת הייתה במצוקה כלכלית ונהגה לבקש ממנו "כל הזמן" כספים. לדבריו, לפי הסדרי ראייה, היה מקבל את הילדים אליו כל יום חמישי וכל שבועיים גם בשבת (שם, בעמ' 40 -

(41).

27. בעדותו הראשית ציין, כי ביום האירוע, היו הילדים אמורים לבוא אליו מהבוקר, ולפיכך התקשר אל המתלוננת מספר פעמים, אולם המתלוננת לא ענתה לשיחות הטלפון שלו. כאשר ענתה צעק עליה, משום שלא רצתה להביא לו את הילדים, אולם לא איים עליה ולא קילל אותה. לדבריו, המתלוננת לא רצתה להביא לו את הילדים משום שלטענתה, הבטיח לה כספים ולא הביא לה. לטענת הנאשם, לא הבטיח לה ולא היה חייב לה כספים כלשהם (שם, בעמ' 41).

28. בחקירתו הנגדית, לאחר שבאת כוח המאשימה ציינה כי מדובר היה ביום שני, אמר הנאשם, כי היה אמור לקבל את הילדים באותו יום, משום שבשבת קודם לכן, הילדים לא היו אצלו, והמתלוננת אמרה לו כי יקבל את הילדים באיזה יום שירצה. לדבריו, באותו יום לא היה גן ומכאן שהיה אמור לקבל את הילדים מהבוקר (שם, בעמ' 46 - 47).

29. עוד ציין הנאשם בחקירתו הנגדית, כי בתחילת השיחה עם המתלוננת כלל לא כעס והיה רגוע, וכי רק לאחר שהמתלוננת אמרה לו שלא יראה את הילדים אם לא יתן לה כסף, החל לכעוס ולצעוק (שם, בעמ' 48). הנאשם אמר תחילה, כי צעק על המתלוננת רק בשיחה אחת באותו היום. אולם, לאחר שצוין בפניו, כי גם העו"ס אומרת שצעק בשיחה השנייה, הודה כי צעק גם בשיחה זו (שם, בעמ' 49).

30. הנאשם הוסיף, כי שמר על זכות השתיקה בחקירתו ביום 3.10.13 (ת/1), משום שהמטרה ערכה חיפוש שלא כדין בביתו, ושוטרים הרביצו לו, פצעו לו את האף, את הגבה, מתחת לעין. לדבריו, כאשר היה בחדר המעוכבים, סירבו לפנותו לשירותים ולפיכך עשה צרכיו בחדר המעוכבים. בהמשך לכך, תקפו אותו שוטרים וגרמו לפציעתו. כתוצאה מכך, הוא נזקק לטיפול רפואי בבית החולים (שם, בעמ' 42 - 43; נ/5). לטענתו, גם בחקירה בתיק האחר באותו יום (נ/6) שמר על זכות השתיקה מנימוקים זהים, וזאת הגם שציין באותה חקירה כי החוקר גלבוע התנהג אליו יפה, להבדיל משוטרים אחרים.

31. עוד מסר הנאשם, כי המתלוננת הגישה תלונה במשטרה נגדו, רק לאחר שהמשטרה פנתה אליה בקשר לתיק האחר שנפתח נגדו בסמוך לאירועים נשוא תיק זה (שם, בעמ' 45).

גרסת העו"ס

32. העו"ס לא מסרה הודעה במשטרה, וזאת בהתאם להנחיות של העובדים הסוציאליים. חלף הודעה במשטרה העבירה העו"ס למשטרה ביום 2.10.13 מסמך מסכם (ת/3). לפי המסמך, המתלוננת הגיעה לרווחה מספר פעמים בנוגע להסדרי הראיה של הנאשם. בהתאם להסדרי הראיה, הנאשם אמר לקבל את הילדים כל יום חמישי ופעם בשבועיים בימי שישי - שבת. המתלוננת טוענת, כי הנאשם מתקשר אליה ובא לראות את הילדים בימים שונים מאלו הקבועים בהסדרי הראיה. עוד ציינה המתלוננת, כי הנאשם אינו יודע לטפל בילדים, וכי יכול להתפרץ, מופיע מולה ומאיים עליה ויש לו רקע של אלימות. לפיכך, המתלוננת חוששת מאוד מהנאשם. לאור האמור, הופנתה המתלוננת להגשת תלונה במשטרה.

33. בעדותה בבית המשפט ציינה העו"ס, כי לפי הנהלים של העובדים הסוציאליים, אם היא שומעת באזניה דברי איומים, עליה לעודד את האשה שאימו עליה להגיש תלונה ואם היא אינה מגישה תלונה, עליה לפנות למשטרה ולדווח בעצמה על העבירה (שם, בעמ' 51).

34. לדבריה של העו"ס, ביום 30.9.13 הגיעה אליה המתלוננת ואמרה שהנאשם מאיים עליה ברצח. העו"ס כנסה יחד עם המתלוננת אל המנהלת. המתלוננת התקשרה אל הנאשם, וכאשר השיחה על רקול, ניסתה לדובב

אותו, ניסתה "לשמוע ממנו ולהוביל אותו", אולם העו"ס לא שמעה את הנאשם מאיים על המתלוננת (שם, בעמ' 51 - 52). העו"ס ציינה מספר פעמים בעדותה, כי שמעה את השיחה, אולם לא היו איומים בשיחה (שם, בעמ' 54, שורה 11; בעמ' 60, שורות 17 - 21; בעמ' 61, שורה 1 ושורה 27). עוד הוסיפה, כי אם היו איומים בשיחה, המתלוננת היתה מפנה את תשומת הלב שלה ושל המנהלת במהלך השיחה (שם, בעמ' 60, שורה 29).

35. במהלך עדותה הקריאה העו"ס מתוך רישומים שערכה בעת המפגש שבהם ציינה כי המתלוננת שוחחה עם הנאשם בטלפון ו"ניסתה להוציא ממנו דברים" וכי הנאשם "הכחיש שאיים עליה". במהלך כל הרישום לא צוין כי לא ניתן לשמוע את השיחה (שם, בעמ' 60).

36. בעדותה הדגישה העו"ס כי המתלוננת היא שהתקשרה אל הנאשם, וכי יכול להיות שהיה בלבול אם נכתב אחרת. העו"ס ציינה כי אין לה רישום לעניין זה, אולם היא זוכרת שהמתלוננת היא שהתקשרה לנאשם, גם אם נרשם אחרת במזכר של השוטר גלבוע (שם, בעמ' 54 - 57).

37. לקראת תום עדותה הדגישה העו"ס כי היא מטפלת במתלוננת ואמורה להגן עליה, אולם המתלוננת מסוגלת ל"הלביש" לנאשם תיקים. לטענתה, המתלוננת הייתה נסערת ומפוכדת, כאשר הפחד שלה אמיתי מבחינה סובייקטיבית. בשל פחד זה, כך לטענת העו"ס, מסוגלת המתלוננת להתלונן כנגד הנאשם, בכל פעם שהוא מתקרב אליה, גם אם לא עשה לה דבר (שם, בעמ' 61).

עדויות של החוקר גלבוע

38. החוקר גלבוע רשם שני מזכרים משיחות שלו עם העו"ס. במזכר מיום 2.10.13 (ת/4) ציין החוקר גלבוע, כי בשיחה עם העו"ס אישרה כי המתלוננת דווחה לה על איומים מצדו של הנאשם. העו"ס מסרה כי השיחה הייתה על רקול ולא הצליחה לשמוע בעצמה את תוכן דבריו של הנאשם, כאשר התקשר. במזכר מיום 6.10.13 (ת/5) ציין כי העו"ס מסרה לו שהמתלוננת הגיעה אליה לפגישה ודווחה לה על איומים, אולם לא אמרה את תוכן האיומים. המתלוננת הגיעה למספר פגישות אצל העו"ס ומסרה לה, כי היא פוחדת מהנאשם המגיע בימים שאינם לפי הסדרי הראייה וכי היא חוששת לשלום ילדיה ולשלומה. עוד ציין, כי העו"ס מסרה שבזמן השיחה קיבלה המתלוננת שיחה מהנאשם, וכי העו"ס שמעה את הנאשם כאשר דיבר בקול גבוה, אולם אינה יכולה לומר אם צעק או לא, והיא לא שמעה את תוכן הדברים.

39. בעדותו מסר החוקר גלבוע, כי למיטב זכרונו העו"ס מסרה לו בשיחת טלפון, כי לא שמעה איום בשיחה שהייתה על רקול במשרדה. עם זאת, לפי הדיווח שהעבירה, המתלוננת מרגישה מפוכדת ומאוימת. עוד ציין, כי הן המתלוננת והן העו"ס מסרו כי מדובר היה בטלפון ישן והדברים לא נשמעו בצורה ברורה (שם, בעמ' 11).

40. החוקר גלבוע אישר כי זכור לו שהנאשם עשה צרכים בתא המעוכבים וכי הייתה "אלימות עם שוטרים" (שם, בעמ' 15). עוד ציין, כי יכול להיות שהנאשם כעס בעקבות האירועים, אולם הוא התייחס לנאשם בצורה מכבדת (שם, בעמ' 17).

41. עוד מסר החוקר גלבוע בעדותו, כי פנה למתלוננת פעמיים לצורך הזמנתה לעימות. ביום 3.10.13 מסרה כי היא עובדת ומצויה במצוקה כלכלית וחייבת לעבוד, אולם תעשה מאמץ. בפעם השנייה אמרה שאיננה מרגישה טוב. בסופו של דבר, לא התייצבה המתלוננת לעימות (נ/1; נ/2; פרוטוקול הדיון, בעמ' 9 - 14).

42. **בתיק עומדים זו מול זו גרסת המתלוננת וגרסת הנאשם. לצד אלו, קיימת גרסתה של העו"ס, אשר אין מחלוקת כי הייתה עדה לשיחה השנייה.**

43. **נפתח בהערכת מהימנות המתלוננת באשר לגרסתה בדבר השיחה הראשונה.** המתלוננת מסרה, הן במסמך והן בבית המשפט, כי ביום 30.9.13 הנאשם איים עליה בדרך לגן ואמר לה: "את מעלה לי את הפיוז אני ארצח אותך". **גרסתה של המתלוננת באשר לשיחה הראשונה היא גרסה עקבית, סדורה והגיונית במספר מישורים:** התוכן המדויק של הדברים שאמר לה הנאשם; מיקום השיחה בדרך לגן; זמן השיחה בשעות הבוקר המוקדמות; ונסיבותיה של השיחה, כאשר הנאשם דרש לקבל את הילדים למרות שלא מדובר היה ביום של הסדרי הראיה. בהקשר זה יש לציין, כי יש הגיון רב בתיאור שמסרה המתלוננת, שלפיו בעקבות סירובה לאפשר לנאשם לראות את הילדים באותו יום, הנאשם התעצבן, צעק ואיים עליה. כפי שיובהר בהמשך, גם מגרסתו של הנאשם עולה, כי כעס על המתלוננת וצעק עליה באותה שיחה בשל סירובה לאפשר לו לראות את הילדים.

44. **חיזוק לגרסת המתלוננת** באשר לדברים שאמר לה הנאשם בשיחה הראשונה ניתן למצוא בכך שבסמוך לאחר השיחה הגיעה המתלוננת לעו"ס ומסרה לה כי הנאשם איים עליה והיא חוששת ממנו. העו"ס התרשמה ממצבה הנפשי של המתלוננת וציינה כי הייתה נסערת ומפחדת. עוד ציינה העו"ס כי המתלוננת אכן אמרה לה כי הנאשם איים עליה בשיחה מוקדמת באותו היום.

45. **האם יש בעובדה שהמתלוננת הגישה את תלונתה למשטרה רק ביום 2.10.13 כדי לפגוע במהימנותה בהקשר זה? לדעתי התשובה לכך בשלילה.**

46. אין ספק, כי כבר ביום 30.9.13 פנתה המתלוננת לבית המשפט ובקשה צו הגנה. בעדותה, עמדה המתלוננת על כך, כי פנתה למשטרה קודם להגשת הבקשה לצו הגנה, ואף חזרה לתחנת המשטרה לאחר קבלת הצו על מנת שימציאו את הצו לנאשם. ייתכן מאוד, כי זהו תיאור מדויק של הדברים, הגם שתלונה רשמית לא נרשמה באותו היום. גם העובדה, כי שינתה גרסאותיה מספר פעמים באשר לחילופי הדברים בינה לבין החוקר גלובע קודם להגשת הבקשה לצו הגנה, אין בה להערכתי כדי לפגוע במהימנותה, אלא יש בה כדי ללמד על מצבה הנסער של המתלוננת באותו היום. מכל מקום, גם אם לא הגישה פורמאלית תלונה למשטרה בו ביום, הפנייה של המתלוננת לעו"ס והגשת בקשה לקבל צו הגנה מלמדות, כי המתלוננת הייתה נסערת ופעלה במישורים שהיו נראים לה סבירים באותו הזמן. לא מצאתי, אפוא, כי יש לייחס משקל של ממש לכך שהמתלוננת הגישה תלונה במשטרה רק ביום 2.10.13.

47. **לאור האמור, גרסתה של המתלוננת באשר לשיחה הראשונה היא מהימנה עליי.**

48. **למסקנה שונה הגעתי באשר לשיחה השנייה.** אין ספק, כי המתלוננת פנתה לעו"ס משום שחששה ורצתה שתהיה לה הוכחה כי הנאשם מאיים עליה. על כך העידה המתלוננת והעו"ס אישרה דברים אלו. כאמור, השיחה השנייה התקיימה על רקע בנכחות העו"ס והמנהלת. לגרסתה של המתלוננת, הנאשם אמר לה בשיחה השנייה: "הילדים בסוף יהיו בפנימייה כל החיים ואני בסוף אשב בבית סוהר". לטענת המתלוננת, הגם שמכשיר הטלפון היה יושן והיה קשה לשמוע את השיחה, הנאשם צעק והיא שמעה את דברי האיומים, ואף שאלה את העו"ס למה התכוון הנאשם. בה בעת אמרה המתלוננת, כי המכשיר היה יושן, וכי ישבה עם העו"ס ועם מנהלת הרווחה ו"ניסינו לשמוע". בהמשך ציינה, כי העו"ס והמנהלת "לא יכלו לשמוע מרוב שהוא צעק זה מחריש את האוזן". גם בדיון בבקשה לצו ההגנה אמרה המתלוננת, כי הטלפון יושן ו"זה נשמע מטושטש".

49. **המתלוננת הציגה שני תיאורים שאינם מתיישבים זה עם זה:** הראשון, שלפיו המכשיר היה יושן ומכאן שלא

ניתן היה לשמוע היטב את הדברים; והשני, כי הנאשם צעק והיא שמעה את הדברים. **אם הנאשם צעק את הדברים, דברי המתלוננת, אין זה סביר בעיניי, כי היא תשמע אותם, ואילו העו"ס והמנהלת היושבות עמה בחדר, לא ישמעו את הדברים שאמר. גם לא סביר בעיניי, כי בשל ההיכרות בין המתלוננת לנאשם, היא תבין את נוסח דבריו, ואילו הנוכחות האחרות לא ישמעו כלל את הדברים שאמר הנאשם, גם לא בקירוב.**

50. העו"ס והמנהלת לא נחקרו במשטרה ולא הובאו כעדות מטעם התביעה. העו"ס העידה כעדת הגנה. לגרסתה של העו"ס ישנה חשיבות רבה, בהיותה עדה אובייקטיבית, אשר הייתה נוכחת בזמן קיום השיחה על רמקול בחדרה.

51. כאמור, באת כוח התביעה טענה, כי אין לתת כל משקל לעדותה של העו"ס וכי דבריה כי המתלוננת מסוגלת "להלביש תיקים" על הנאשם מלמדים על "חוסר מקצועיות משווע". לתחושתה של באת כוח התביעה, לעו"ס "יש משהו כנגד המתלוננת". בה בעת, ובסתירה לטענתה הנזכרת, טענה באת כוח התביעה, כי יש ליתן משקל לדברים שמסרה העו"ס בעדותה, שלפיהם המתלוננת הגיעה למשרדה באותו יום, כאשר היא נסערת וטענה שהנאשם איים עליה.

52. **עמדתה של באת כוח התביעה באשר לעדותה של העו"ס אינה מקובלת עליי ולהערכתי העו"ס הינה אשת מקצוע אובייקטיבית ומהימנה, אשר לא מצאתי בה כל דופי.** יש להדגיש בהקשר זה, כי מדובר בעובדת ציבור המטפלת במתלוננת במשך שנים וסייעה לה רבות, כפי שעולה מהאמון שרוחשת לה המתלוננת. יתר על כן, העו"ס העלתה את עיקרי הדברים שעלו באותה שיחה על הכתב והקריאה בדיון מילה במילה את רישומיה. לפי רישומים אלו המתלוננת "ניסתה להוציא ממנו דברים" והנאשם "הכחיש שאיים עליה". במהלך כל הרישום לא צוין כי לא ניתן לשמוע את השיחה. גם לא צוין ברישומים אלו, כי המתלוננת אמרה להם, כטענתה, שהנאשם אמר דברי איומים ושאלה למה התכוון. גם לא נרשמו דברים הדומים, ולו בקירוב, לדברים שלטענת המתלוננת אמר לה הנאשם.

53. כאן המקום להעיר, כי העו"ס הסבירה שהעריכה כי המתלוננת מסוגלת להלביש תיקים על הנאשם משום המצוקה הקשה בה הייתה. אין בכך כדי להעיד, כהוא זה, על כך שלעו"ס יש משהו נגד המתלוננת. מכל מקום, עדותה של העו"ס בהקשר זה היא עדות סברה גרידא, אשר אין לה השפעה כלשהי על הכרעתי בתיק.

54. במזכרים שרשם החוקר גלבוע משיחותיו עם העו"ס, צוין כי העו"ס לא שמעה את תוכן הדברים. אולם, העו"ס הדגישה מספר פעמים במהלך עדותה, כי הנאשם לא איים על המתלוננת באותה שיחה. יתר על כן, לו היו נכונים דבריה של המתלוננת, כי שאלה את העו"ס למה התכוון הנאשם באומרו את הדברים שייחסה לו, סביר כי לפחות דברים אלו היו מקבלים ביטוי במסמך שרשמה העו"ס, בזמנו, או במזכרים של החוקר גלבוע.

55. לא מצאתי כי קו החקירה הנגדית הארוך של באת כוח התביעה את העו"ס, בשאלה אם המתלוננת היא שהתקשרה לנאשם או שהוא התקשר אליה, תרם במשהו להכרעה במחלוקת שבתיק. המדובר בנושא טכני לחלוטין שכלל אינו מצוי במחלוקת בין הצדדים. יש לזכור בהקשר זה, כי העו"ס לא מסרה הודעה במשטרה והמזכרים שרשם החוקר גלבוע, הם לכל היותר בגדר רישום מכלי שני של תמצית שיחתו עם העו"ס. אין באפשרותי לקבוע אם מלכתחילה מסרה העו"ס לחוקר גלבוע כי הנאשם הוא שהתקשר למתלוננת, כפי שנרשם במזכרים, או שמא מסרה לו כי המתלוננת היא שהתקשרה לנאשם, כפי שטענה בעדותה, והוא שגה ברישום המזכר. גם אם עדותה של העו"ס בהקשר זה הייתה מבולבלת, כאשר מצד אחד עמדה על כך שהמתלוננת היא שהתקשרה לנאשם, ומצד שני אמרה כי זיכרונה אינו מיטבי, אין בכך כדי לפגוע במהימנותה, כאשר אין בתיק הודעה שעליה חתמה בחקירה ואין כל סיבה שלא תעיד עדות אמת.

56. **לתוכן המהותי שמסרה העו"ס בעדותה ישנו, אפוא, משקל של ממש. תוכן זה כולל שני נושאים עיקריים המהותיים להכרעת הדין:** המתלוננת הגיעה לעו"ס כאשר היא נסערת ומסרה כי הנאשם איים עליה בשיחה קודמת באותו היום; בשיחה שנערכה בנוכחות העו"ס, הנאשם לא איים על המתלוננת. לדברים אלו יש תימוכין ברישומיה של העו"ס בזמן אמת. בעוד שהמתלוננת מוסרת כי הנאשם איים עליה באותה שיחה, וכי דיברה על כך עם העו"ס,

העו"ס מכחישה זאת מכל וכל בעדותה. המנהלת לא הובאה, כאמור, לעדות.

57. **האם עדותה של העו"ס, כי הנאשם לא איים על המתלוננת בשיחה, מלמדת כי המתלוננת אינה דוברת אמת? להערכתי התשובה על כך בשלילה.** אבהיר: כבר קבעתי, כי המתלוננת הייתה נסערת מאוד באותו היום לאחר שהנאשם איים עליה ורצה לקחת את הילדים בניגוד להסדרי הראיה וכי הגיעה אל העו"ס, בין היתר, על מנת שתהיה לה ראיה לכך. אין גם מחלוקת, כי התקיימה שיחה על רמקול בין המתלוננת לנאשם, כאשר הנאשם צועק על המתלוננת, והמתלוננת עצמה ציינה כי היה קשה לשמוע את דבריו. מעדותה של המתלוננת עלה הרושם, כי היא מאמינה באמת ובתמים שהנאשם איים עליה באותה שיחה. אולם, לא השתכנעתי, כי הנאשם אכן איים עליה באותה שיחה, וזאת לאור עדותה של העו"ס. ייתכן מאוד, כי לאור סערת הרגשות שבה הייתה המתלוננת לאחר השיחה הראשונה, ובשים לב לנסיבות בכללותן, נטתה לתת פרשנות מפלילה לדברים שאמר הנאשם. אולם, אם אכן היה הנאשם אומר את הדברים שייחסה לו, ואם אכן הייתה משוחחת על כך עם העו"ס, סביר להניח כי היו לדברים אלו תימוכין ברישומים שערכה העו"ס בזמן אמת.

58. **האם יש במסקנה זו, כדי להשליך על הממצאים באשר למהימנות המתלוננת ביחס לגרסתה באשר לשיחה הראשונה שהתקיימה באותו יום? גם כאן התשובה להערכתי היא בשלילה.** כאמור, נתתי אמון בגרסת המתלוננת שלפיה הנאשם איים עליה באותו יום בשיחה הראשונה. לעדות זו יש תימוכין בעדותה של העו"ס, כי המתלוננת מסרה לה שהנאשם איים עליה בשיחה קודמת. בשיחה השנייה, כבר הייתה המתלוננת נסערת. באותה שיחה, המתלוננת רצתה בכל מאודה לשמוע שוב דברי אימים, על מנת שיהיו לדברים תימוכין בדברי העו"ס והמנהלת. במצב דברים זה, גוברת הנטייה לשמוע דברים שלא נאמרו, ובייחוד כאשר כל השיחה אינה נשמעת היטב.

59. **עתה להערכת מהימנותו של הנאשם.**

60. **הנאשם לא מסר כל גרסה במשטרה, ומכאן כי גרסתו הושמעה לראשונה בבית המשפט.** לטענת הנאשם לא מסר גרסה במשטרה, וזאת משום ששוטרים השפילו אותו ולאחר מכן הכו אותו. השתכנעתי, כי בהיותו של הנאשם בחדר המעוכבים, לא התאפשר לו להתפנות לשירותים והוא נאלץ לעשות שם את צרכיו. גם השתכנעתי, כי בהמשך לכך נחבל הנאשם ונזקק לטיפול רפואי, וזאת מבלי שיש בידי לקבוע ממצאים כלשהם בשאלה אם שוטרים הם שהיכו אותו, האם הנאשם תרם לכך, ומה בדיוק היו נסיבות העניין. אולם, תשובה לשאלות אלו אינה נדרשת במסגרת הכרעת דין זו, והן יתבררו, מטבע הדברים, במקום אחר. מכל מקום, יש בחוויה הקשה שעבר הנאשם כדי לספק הסבר בדבר שמירתו על זכות השתיקה.

61. **למעשה, החוקר גלבוע אישר את עיקרי גרסתו של הנאשם, שלפיה עשה צרכיו בחדר המעוכבים והייתה אלימות" עם שוטרים.** בנסיבות אלו, ניתן היה לצפות כי יתאפשר לנאשם למסור גרסה במשטרה במועד מאוחר יותר, משמע מספר ימים לאחר מכן. אולם, לא נערכה חקירה נוספת למעט החקירה ביום 3.10.13 שבה שמר על זכות השתיקה.

62. **בנסיבות אלו, לא מצאתי מקום כי יש בשתיקתו של הנאשם משום חיזוק לראיות התביעה. עם זאת, כאשר נאשם שומר מטעמיו על זכות השתיקה ומוסר לראשונה גרסה בבית המשפט, לא ניתן לומר, כי הנאשם עקבי בגרסתו.** יתר על כן, אם הנאשם מוסר לראשונה את גרסתו בבית המשפט, גם לא ניתן לאמת או להפריך אותה בצורה אובייקטיבית, כפי שהיה ניתן לו מסרה במשטרה. מכאן, כי במובן מסוים, לבית המשפט קיים קושי מובנה לייחס לנאשם את מלוא המהימנות, כאשר שמר על זכות השתיקה ומוסר גרסתו לראשונה בבית המשפט. קושי זה כמובן, אין משמעותו, כי נאשם השומר על זכות השתיקה אינו דובר אמת, בהגדרה, אלא אך, שיש בכך כדי להשליך על הערכת המהימנות, והכל בהתאם לנסיבות העניין.

63. במקרה שלפניי, הנאשם מסר בגרסתו בבית המשפט, נתונים שהיה לניתן לאמת או להפריך, אילו מסרם בחקירתו במשטרה, וקיים קושי לייחס להם מהימנות כאשר נמסרו לראשונה בבית המשפט, ואין בהם הגיון פנימי והם נעדרים תימוכין כלשהם. כך למשל, ציין הנאשם כי ביום 30.9.13 לא היה לילד גן. הנאשם טען זאת בצורה סתמית, ללא תימוכין ומבלי שיש אפשרות לאמת מבחינה אובייקטיבית את הטענה בזמן עדותו. טענה זו עומדת בסתירה לגרסתה של המתלוננת שכאשר הנאשם התקשר אליה הייתה בדרכה לגן, וכי לאחר שהשאירה את הילד בגן, הלכה אל העו"ס. לטענתה של המתלוננת בנסיבות אלו, יש הגיון פנימי, כאשר דרכו של הילד ללכת לגן כל יום. הנאשם גם ציין כי באותו יום, היו הילדים אמורים להיות בחזקתו, לאחר שבשבת קודם לכן, לא קיבל את הילדים בהתאם להסדרי הראייה. גם כאן, המדובר בטענה הנעדרת תימוכין ואינה ניתנת לאימות אובייקטיבי, כאשר הוא מוסר אותה לראשונה בעדותו. המתלוננת הכחישה זאת ואמרה כי הנאשם לא היה אמור כלל לקבל את הילדים באותו היום.

64. בנסיבות אלו, אינני מוצאת מקום לתת אמון בעדותו של הנאשם בהקשרים אלו, ובייחוד כאשר מדובר באירועים חריגים, שלא נמצא להם תימוכין כלשהו, והם סותרים את גרסתה העקבית של המתלוננת.

65. **יתר על כן, מצאתי קושי לתת אמון בגרסתו של הנאשם, לאחר שהעלה גרסה ראשונית רק כאשר עומת עם עובדות סותרות בחקירתו הנגדית:** כך למשל, בחקירתו הראשית לא ציין כלל כי באותו יום מדובר היה בהסדר השונה מהסדרי הראייה הקבועים, ורק לאחר שעלה בחקירה הנגדית, כי מדובר היה ביום שבו לא היה אמור לקבל את הילדים, העלה את הגרסה כי באותו שבוע היה להם הסדר שונה; דוגמא נוספת ניתן למצוא בכך שהנאשם אמר תחילה כי צעק על המתלוננת בשיחה אחת בלבד באותו יום, כאשר רק לאחר שצוין בפניו כי העו"ס מציינת כי הוא צעק בשיחה שנערכה בפניה, הודה שצעק בשיחה נוספת.

66. **כאן המקום לציין כי טענת הנאשם, שלפיה המתלוננת העלילה עליו, משום שלא רצתה שיראה את הילדים, ועל מנת להרחיקו ממנה ומהם, איננה סבירה בעיניי.** לא השתכנעתי, כי המתלוננת סירבה לאפשר לנאשם לראות את הילדים, אלא אך בקשה ועמדה על כך כי יראה את הילדים בימים מסוימים שעליהם הוסכם. גם לא השתכנעתי, כי למתלוננת היה אינטרס ממשי להרחיק את הנאשם מהילדים, שהרי תלונתה התמקדה בכך שמאיים עליה. המתלוננת העידה כי הנאשם הוא אבא טוב וכי היא מעוניינת בהמשך הקשר בינו ובין ילדיו. גם לא הוכח, כי פעלה הלכה למעשה, להרחיקו מילדיו.

67. **לאור האמור, לא מצאתי כי גרסתו של הנאשם היא מהימנה.**

68. הגעתי למסקנה, כי גרסת המתלוננת שלפיה הנאשם איים עליה בשיחה הראשונה היא מהימנה, וזאת הגם שלא השתכנעתי שהנאשם איים על המתלוננת בשיחה השנייה.

סוף דבר

69. הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם איים על המתלוננת באומרו לה: "אורלי, אם תעלי את הפיוז אני אראה לך מה זה, אני ארצח אותך". אולם, לא הוכח כי הנאשם איים על המתלוננת באומרו לה כי "הילדים יהיו כל החיים בפנימייה והוא ישב כל החיים בבית סוהר". מכאן, שאני מרשיעה את הנאשם בעבירה של אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום ו' טבת תשע"ה, 28/12/2014 במעמד הנוכחים.

עמוד 10

אפרת פינק , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום 8.1.15 בשעה 11:30.

מובהרת לנאשם חובת ההתייחסות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייצב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

ניתנה והודעה היום ו' טבת תשע"ה, 28/12/2014 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

הוקלדעלידיאורליכהן